

Zin

Cordaid

Donateursmagazine
nr.2 voorjaar 2025

Kathleen Ferrier's
oproep tot
samenwerking

Hulp voor
kinderen
in Gaza

8 manieren om
voedselsysteem
te versterken

geven

Verticale moestuin in
vluchtelingenkamp

DAAROM

WIE: Speciose Niyokindi, aardappelboer en deelnemer aan een speciaal programma van Cordaid. Zij heeft voor haar bedrijfje een lening kunnen afsluiten. 'Zonder krediet was landbouw onmogelijk geweest voor mijn man en mij. Dankzij de microfinancieringslening en de begeleiding van landbouwkundigen hebben we nu overvloedige oogsten en een betere toekomst.'

WAAR: De provincie Mwaro in Burundi.

WAT: Dit programma helpt boeren toegang te krijgen tot financiële instellingen voor een microkrediet op maat. Daarnaast krijgen de

boeren trainingen over gewasvermeerdering en optimale zaaimomenten.

WAAROM: De boerengemeenschap is vaak arm en kan door geldgebrek haar activiteiten niet uitbreiden. Maar investeren in de landbouwsector is wel hard nodig, vanwege de steeds schaarsere oogsten als gevolg van de klimaatcrisis. Door boeren uit te rusten met de juiste kennis en middelen, verbetert Cordaid levens en werkt aan een betere en duurzamere toekomst voor boeren op het platteland. ■

- **Mwaro** is een van de 18 provincies in Burundi met een oppervlakte van 840km².
- Inwonersaantal wordt geschat op **230.000**.
- **80%** van de bevolking is werkzaam in de landbouw.
- **Samenwerking** met 12 financieringsinstellingen.

FOTOGRAFIE: MICKAEL FRANCI

Wil je meer lezen hoe microkrediet de levens van boeren in Burundi verandert? Scan de QR code

Inhoud

nr.2 voorjaar 2025

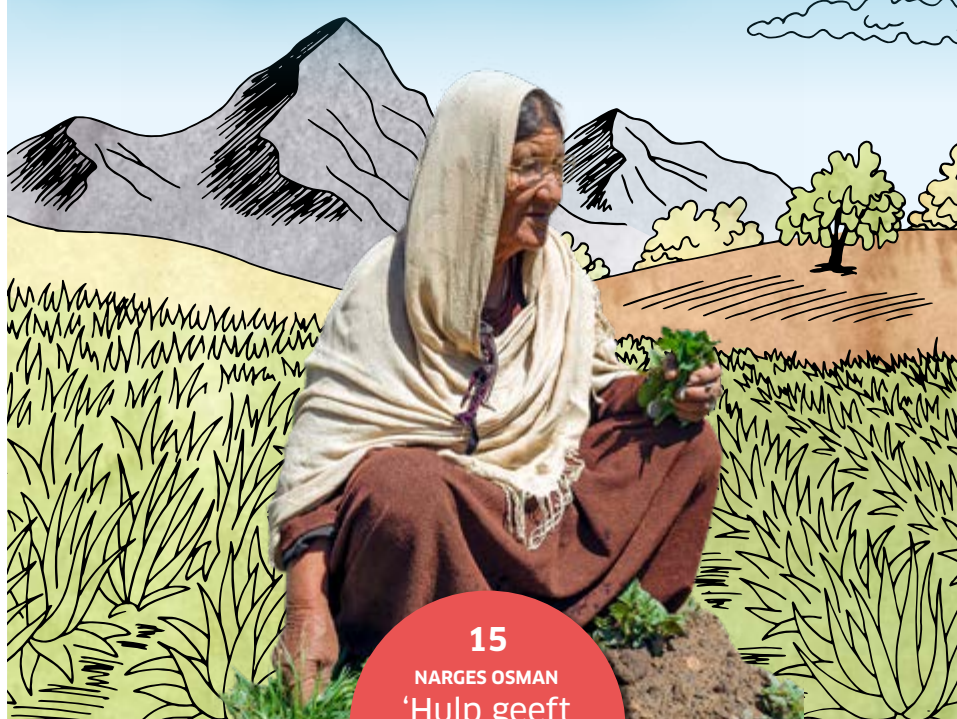
Moestuin voor Hameeda

Onlangs bezocht ik het grootste vluchtelingen-kamp ter wereld, in Bangladesh. Daar wonen Rohingya-vluchtelingen uit Myanmar. Al acht jaar mogen ze het kamp niet uit – ook niet om te werken. Hoe bouw je dan een toekomst op? Mensen krijgen rijst. Dat is niet genoeg om gezond te blijven. Ik sprak Hameeda. Haar kinderen staarden naar groente, het was iets onbereikbaars. Via Cordaid heeft Hameeda nu een moestuin en plukt ze haar eigen groenten. De oogst deelt ze met burens. Dat raakt me. Mensen die zelf nauwelijks genoeg hebben, kijken toch naar elkaar om – zonder er iets voor terug te verwachten. Minister Klever zegt dat ontwikkelingshulp vooral in ons eigen belang moet zijn. Hulp draait in mijn ogen vooral om medemenselijkheid. Daarom blijven we, graag samen met u, helpen waar het nodig is.

RENATA BURGER
FONDSENWERVER

14 Hulp voor 10.000 Afghaanse vrouwen

15

NARGES OSMAN
'Hulp geeft gevoel niet alleen te zijn'

5

Kledingbank biedt uitkomst

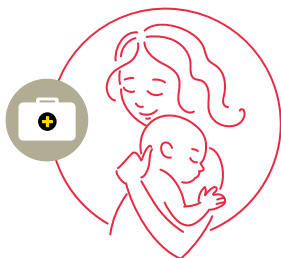

16

Nazareth centrum, toevluchts-oord voor Oekraïners

VERDER: P2 Daarom P4 Opstokers P6 Overleven dankzij moestuin in Bangladesh P10 Vraag het Heleen, directeur Cordaid P11 Concreet P12 8 manieren om voedselsysteem te versterken P19 Mijn verhaal uit Gaza P22 De Toegift P23 Ontdek de wereld en colofon P24 De spreuk van bakker Eric van Otten

Op cover: Dochter Jumeirah bij de verticale moestuin, vluchtelingenkamp in Cox's Bazar, Bangladesh.

Daling moeder- en kindsterfte in Zimbabwe

Betere gezondheidszorg in Zimbabwe, daaraan werkte Cordaid van 2011 tot 2024, samen met partners. Het begon met een proef in twee districten. Anno 2025 werken alle gezondheidscentra in Zimbabwe met het door Cordaid geïntroduceerde resultaatgerichte financieringssysteem. Dit systeem belooft zorgverleners op basis van behaalde resultaten, zoals meer geboortes in klinieken of een hogere vaccinatiegraad.

Resultaten:

> 1 MILJOEN

vrouwen kregen toegang tot prenatale zorg. Zo gingen 1.4 miljoen vrouwen vier keer of vaker naar een controle.

> 1.1 MILJOEN

vrouwen bevelen in zorginstellingen.

> 2.27 MILJOEN

kinderen ontvingen vitamine A-supplementen.

> 958.000

kinderen kregen essentiële vaccinaties.

CORDAID BEACH CHALLENGE

Heb jij je al aangemeld?

Op zaterdag 11 oktober lopen we samen over het prachtige strand en de duinen van Scheveningen/Wasse-naar. Een sportieve dag met impact! Je kunt kiezen uit een route van 1 uur, 2,5 uur of 5 uur. Heb jij je nog niet ingeschreven? Doe dat dan nú en profiteer nog heel even van de 25% actiekorting door je in te schrijven met de code: **'lopenmetzin25'**. Wacht niet te lang want deze korting loopt 17 mei af!

Met deze unieke sponsorwandeling zamel je geld in voor mensen zoals Shenita, Betty of Chanceline in Afrika. Zij en velen anderen moeten uren lopen voor voorzieningen die voor jou en mij vanzelfsprekend zijn, zoals onderwijs, schoon drinkwater en medische hulp. Of je nu een doorgewinterde wandelaar bent of gewoon

een mooie dag wilt beleven: iedereen is welkom. Zet je voeten in het zand en stap mee voor een betere wereld.

Schrijf je in via
cordaidbeachchallenge.nl

Sarali en Sid in actie om de Cordaid dinnerbox te verkopen

Shoppen, puzzelen en dineren voor Cordaid, dankzij Eindhovense studenten

Tweedejaars communicatiestudenten van Fontys Hogeschool besteedden een half jaar aan het ontwikkelen en uitvoeren van creatieve acties om bij te dragen aan een door hen gekozen doel. Het ging daarbij niet alleen om het ophalen van geld, maar ook om meer jongeren te laten kennismaken met het goede doel. Drie groepjes studenten gingen met hart en ziel aan de slag voor Cordaid en dat lever-

de verrassend leuke acties op. Er werd een kledingbeurs georganiseerd, een Cordaid pubquiz en er is een heuse 'Cordaid dinnerbox' ontwikkeld, met recepten en kletskaarten, om met vrienden thuis een inspirerende avond te houden. Het eindbedrag van deze 'Good Vibes' actieweek: Cordaid mocht een cheque van maar liefst €1.000 in ontvangst nemen! We zijn blij met de inzet van deze studenten.

Groeten
- uit -
Nederland

FOTOGRAFIE CORDAID

Ruim 5.000 gasten bij kledingbank in Apeldoorn

Lilian en Hellen zijn vrijwilliger bij de kledingbank van Sant' Egidio in Apeldoorn. Het is een ontmoetingsplek voor jong en oud.

Er gaan iedere week heel wat kilo's kleding door onze handen', vertellen Hellen Schagen en Lillian Henricus tussen het sorteren door. Zij zijn beide vrijwilliger bij de kledingbank van Sant' Egidio in Apeldoorn, ook een plek van ontmoeting. Niet alleen voor de veertig vrijwilligers en leerlingen die hun maatschappelijke stage doen. Ook voor de ruim 5.000 gasten, van wie een derde kinderen, die jaarlijks naar de kledingbank komen.

'Voor mensen die financieel in de knel zijn geraakt, is kleding extra belangrijk', vertelt Lillian. 'Niemand wil dat een ander aan je outfit kan zien dat je geld tekortkomt. En je wilt al helemaal niet dat je kinderen niet naar gymles durven, omdat er gaten in hun ondergoed zitten.' Iedere acht weken krijgen mensen een bon waarmee ze vijf stuks kleding uit kunnen zoeken in de kledingbank: een winkel waar alles met zorg is uitgestald. In de sporthoek is volop mooie sportkleding te vinden: bedoeld om zo voor jong en oud de drempel naar een sportvereniging

te verlagen. Ook zijn bij de kledingbank fruit, bonnen voor boodschappen, boeken en menstruatieproducten verkrijgbaar. Sant'Egidio is op allerlei manieren in Apeldoorn actief om een warme, gastvrije plek voor mensen te bieden. Dit doen zij via maaltijden en ontmoeting voor dakloze mensen en noodlijdenden aan de Franciscustafel, door naschoolse begeleiding van kinderen en jongeren, ondersteuning van ouders maar ook met hulp aan vluchtelingen op het gebied van taalscholing.

Vandaag is Linda Spijkhoven van Owens Corning, een bedrijf in glasvezeltechnologie, gezellig aangehaakt bij Hellen en Lillian. Elf medewerkers van de vestiging in Apeldoorn doen vanuit het bedrijf vrijwilligerswerk. Zij helpen mee met kleding uitzoeken en met groot onderhoud aan de Generatietuin: de plek waar kinderen en ouders uit de wijk samen groenten en bloemen verbouwen. Met de hulp van donateurs en een bijdrage van Owens Corning kan Cordaid het werk van Sant'Egidio in Apeldoorn ondersteunen. ■

**Meer weten?
Ga naar
santegidio.nl**

**Vluchtelingen Jumeirah
en dochter overleven
dankzij verticale moestuin**

Voedsel is hard nodig in dit vluchtelingenkamp te Bangladesh. Dankzij het moestuinproject van Cordaid kunnen bewoners hun eigen groente verbouwen.

Kraaiende hanen, geroezemoes van verkopers en spelende kinderen. De geur van versgebakken banaan, tabak en kruiden. Op het eerste gezicht lijkt de hoofdstraat in vluchtelingenkamp 13 een drukke, levendige marktstraat, zoals je die ook op andere plekken in Bangladesh vindt. Maar schijn bedriegt. De Rohingya-vluchtelingen die hier in Bangladesh in vluchtelingenkamp 13 leven, mogen vanwege hun stateloosheid eigenlijk niet werken. Laat staan het kamp verlaten. Ook is het verboden om hun tijdelijke huizen ook maar een enigszins een permanent karakter te geven. En dat al bijna acht jaar. Wie de onverharde zijstraatjes inloopt, ziet vooral pijn, onrecht en uitzichtloosheid.

Bijna 1 miljoen Rohingya gevlucht naar Bangladesh

Rohingya zijn een moslimminderheid, die al decennialang wordt gediscrimineerd en vervolgd in het overwegend boeddhistische Myanmar. Met als dieptepunt: een grootschalige militaire operatie in 2017 van het Myanmarese leger. Dorpen werden platgebrand. Mensen gemarteld, verkracht en vermoord. Sindsdien zijn bijna een miljoen Rohingya gevlucht naar buurland Bangladesh. Hier leeft het overgrote deel in 33 kampen in de regio Cox's Bazar, dat is uitgegroeid tot een van de grootste vluchtelingenkampen ter wereld.

Klem tussen geweld en armoede

De vluchtelingen kunnen geen kant op. Bangladesh kan de grote stroom vluchtelingen niet aan en wil niet dat ze integreren, maar ze kunnen ook niet veilig terug naar Myanmar. 'De leefomstandigheden hier zijn

gevaarlijk. De huisjes staan dicht op elkaar en er is veel brandgevaar', legt Turna Dewan, medewerker van Cordaid in Bangladesh, uit. 'Het is lastig om in dit kamp aan een inkomen te komen. Daarom kunnen veel mensen niet voor hun gezin zorgen.'

'Voedsel is het hardst nodig', gaat haar collega Sonali Chakma verder. 'Ze krijgen elke maand een hoeveelheid voedsel van organisaties, maar dat is niet genoeg voor de hele maand.'

Turna Dewan

Leven van rijst en linzen

Jumeirah vluchtte zeven jaar geleden met haar man en twee kinderen uit Myanmar. Sindsdien wonen ze in het vluchtelingenkamp. 'We hebben hier geen familie die ons kan helpen, dus we zijn helemaal op onszelf aangewezen',

'Het is lastig om in dit kamp aan een inkomen te komen'

Nurdjahan en haar dochter

RESULTATEN 2024

11.887
mensen geholpen
met inkomen door
kweekzakken

51.015
mensen geholpen
met voedsel uit
verticale moestuin

8.3 miljoen
plastic verpakkingen
gerecycled

957.634 kg
groente verbouwd
in de verticale
moestuinen

80.816
producten gemaakt
uit de plastic verpak-
kingen (waaronder
kweekzakken)

vertelt Jumeirah. 'We kunnen geen geld verdienen, en dus geen eten kopen.' Het gezin is, zoals bijna iedereen in het kamp, volledig afhankelijk van hulp. Zo krijgen ze elke maand een zak rijst en een zak linzen. 'Als moeder wil ik mijn kinderen het liefst verschillende groenten geven, in plaats van alleen maar rijst.'

Moestuinieren op een piepklein stuk grond

Het moestuinproject van Cordaid helpt de bewoners van het vluchtingenkamp hun eigen groenten te verbouwen op een heel klein stuk grond. Sonali: 'We leren ze hoe verticale moestuin aan te leggen en geven ze de nodige materialen. Na de meerdaagse cursus kunnen ze ook altijd bij ons terecht voor vragen.' Ook Jumeirah is geselecteerd voor een plek in het programma. Dorgelukkig is ze aan de slag gegaan met zaaien en met een grote lach op haar gezicht laat ze de eerste resultaten zien. 'Met deze moes-

'Met deze moestuin heb ik altijd genoeg groente'

tuin heb ik altijd genoeg groente. Mijn wens is uitgekomen.'

De kleine oase van Nurdjahan

Een stuk verderop staat Nurdjahan, die drie maanden geleden deelnam aan het project. 'Ik kreeg zaden en materialen om mijn eigen verticale moestuin te maken', legt ze uit. Ook leerde ze hoe ze de zaden bewaart voor het volgende seizoen. Haar verticale tuintje is een kleine oase. Op een bamboe stelling staan kleine kweekzakken met stekjes, op het net boven haar groeien pompoenen. Uit grote kweekzakken klimmen andere groentepplanten tegen een plantenrek omhoog. Trots vertelt Nurdjahan: 'Nu kan ik mijn eigen groenten verbouwen en een deel verkopen. Afgelopen maand hebben we 30 kilo

Sonali Chakma

Jamilla naait kweekzakken

zelf gegeten, 30 kilo verkocht en 10 kilo aan de burens gegeven.'

Kweekzakken van gerecycled plastic

Een ander onderdeel van het project in Cox's Bazar is het naaien van kweekzakken. Dit gebeurt in het Upcycling Centre van Cordaid in kamp 13. 'We verzamelen plastic voedselverpakkingen in het kamp. Hier maken we onder andere kweekzakken van voor het moestuinenproject', legt Turna uit. In het centrum wordt het plastic door de deelnemers gesorteerd, schoongemaakt, geknipt en tot slot genaaid tot kweekzakken of andere producten. Turna: 'Het inkomen dat ze hiermee verdienen, kunnen ze gebruiken voor eten en kleren.'

Mastertrainer in het atelier: Jamilla

Eén van de deelnemers van dit naai-programma is de 28-jarige Jamilla. Samen met haar man en zoontje van 5 sloeg ze acht jaar geleden op de

vlucht. 'We konden niets meenemen. En bij het oversteken van de rivier werd mijn man vermoord. Ik was toen hoogzwanger van mijn dochter.' Na dit grote verlies bevalt Jamilla van haar dochtertje in het kamp. Met tranen in haar ogen vertelt ze dat er te weinig eten was voor haar kinderen. 'Soms moest ik het eten dat ik kreeg verkopen. Mijn kinderen huilden dan, dat deed pijn in mijn hart.'

Jamilla kreeg een plek in het programma en schopte het tot mastertrainer. Ze kan nu veel beter voor haar kinderen zorgen. 'Ook spaar ik voor ze, voor hun school en toekomst, voor als ik er niet meer ben. Nu ik zelfstandig ben, hoef ik niet om hulp te vragen. Dat voelt goed! Zelf geld verdienen geeft vertrouwen en kracht om mezelf te kunnen zijn.' Trots vertelt Jamilla door: 'Ik leerde ooit naaien van een mastertrainer, nu leer ik dat vak aan andere vrouwen en kan ik in een paar dagen hun leven veranderen. Ik wens dat Cordaid hier nog lang blijft om mensen te helpen, zodat meer mensen en gezinnen verder komen.' ■

'Ik spaar nu voor mijn kinderen'

Een indrukwekkende reis naar Bangladesh

De hitte slaat in je gezicht zodra je uit het vliegtuig stapt. Chaos, drukte, en eindeloos getoeter. We zijn in Bangladesh! Maar tussen de drukte door valt één ding op: de vriendelijke mensen en hun glimlach. Met De Grote Tuinverbouwing reisde ik af naar het vluchtelingenkamp in Cox's Bazar. Het team van Cordaid wachtte ons op. Hun energie en passie waren direct voelbaar. Vanaf de eerste minuut lieten ze ons zien waarom hun werk hier zo belangrijk is. Zo ontmoette ik Jamilla, een alleenstaande moeder. Ze vluchtte uit Myanmar met een kind op haar arm en één in haar buik. Haar man werd gedood tijdens hun vlucht. Nu woont ze in het vluchtelingenkamp, al jaren, zonder enig vooruitzicht. En ze is niet de enige... Ook Jumeirah's verhaal bleef me bij. In haar ogen zag ik alles: woede, pijn, onmacht. Maar tussen alle ellende zag ik ook iets anders: hoop en kracht. Mensen die niet opgeven, die ondanks alles doorgaan. Cordaid helpt hen daarbij, bijvoorbeeld met het opzetten van moestuinen. Zo kunnen ze zelf groenten verbouwen, hun kinderen voeden en zelfs wat verkopen. Een kleine oplossing, met een grote impact. Terug naar huis kunnen ze niet. Maar dankzij Cordaid krijgen ze een stukje regie over hun eigen leven terug. En dat is onmisbaar.

Ivo Putman
presentator tv-programma
'De Grote Tuinverbouwing'

Algemeen directeur
Cordaid

Vraag het Heleen van den Berg

Waar halen mensen de kracht vandaan om door te gaan?

Ons werk brengt mij op plekken die ik niet zonder kleerscheuren verlaat. Het zijn locaties die we allemaal kennen van het nieuws, zoals in Oekraïne of op de Westelijke Jordaanoever.

Ondanks de wereldwijde media-aandacht voelen de mensen die ik daar ontmoet zich vaak in de steek gelaten. 'Hoe komen we deze oorlog ooit te boven? Waarom ziet niemand wat hier gebeurt?'... Zelfs als ze me niets zeggen is dit hun boodschap. Je ziet het in hun ogen.

Met lokale gemeenschappen en hulpverleners, zelf ook getekend door verlies en verdriet, doet Cordaid er alles aan om in die wereld een verschil te maken. Met basisvoorzieningen, of, als het maar enigszins kan, verbetering op langere termijn. Werken aan een menswaardig bestaan. Hoop levend houden.

Eerlijk is eerlijk, op de Westelijke Jordaanoever heb ik weinig hoop gezien. Alleen maar verdriet. Waar halen mensen de kracht vandaan om door te gaan? Als ze bij elk checkpoint naakt op een onderbroek na worden gefouilleerd en uren worden vastgezet? Als ze niet meer weten waar ze de volgende dag heen kunnen vluchten? Uit hun geloof? Uit de hoop dat het goed komt, ooit, voor je kindskinderen? Hoop tegen beter weten in? Ik weet het niet.

Soms zijn het kleine zaken waar mensen zich aan vastklampen. In Ramallah sprak ik vrouwen die elkaar eens in de week proberen te zien. Om samen spulletjes te maken die ze kunnen verkopen. Maar vooral om samen te zijn. 'Alleen hier kunnen we ons hart luchten', zei één van hen.

Verdriet delen om niet gek te worden. Om door te gaan. Zuid-Soedan is een andere wereld. Alle gesels komen er samen: extreme droogte, extreme armoede, gewapend conflict, massale ontheemding, honger. Miljoenen mensen proberen er, letterlijk, te overleven. Wie kijkt ernaar om? Niemand.

Toen ik er was, was ik geraakt. Weer thuis, bij mijn gezin, heb ik erom gehuild. Ik schaam me er niet voor. In de meest desolate omstandigheden, in mensonterende armoede, zag ik mensen die elkaar tot steun waren. En wat ik in het Midden-Oosten niet had gehoord, hoorde ik wel in Zuid-Soedan: lachende mensen. Een hulpverlener vertelde me dat ze met een bescheiden bedrag van Cordaid een cholera-epidemie hadden kunnen indammen in Bentiu. En hoe geweldig dat was. En hoe blij hij was.

Hoe houden mensen het vol? Zo dus.

Die gedrevenheid om door te gaan, hoe hard ook de tegenwind, gun ik ons in Nederland ook wat meer. Zeker nu de wereldorde op zijn kop staat. ■

Samen met lokale organisaties, overheden en vooral de mensen zelf, werken we aan een leefbare toekomst en een menswaardig bestaan voor iedereen. Lees hier meer over hulpacties in Ethiopië, Gaza en Myanmar.

Beter basisonderwijs op 54 Ethiopische scholen en meer meisjes naar school

Voor 36.010 leerlingen in het Shabee Sombo-district in de Jimma regio in Ethiopië is het basisonderwijs verbeterd. Veel kinderen verlaten school vroegtijdig door hoge kosten voor aanschaf van schoolmaterialen, slecht opgeleide leraren en beperkte sanitaire voorzieningen. Dit raakt meisjes extra: door het ontbreken van hygiënische voorzieningen gaan ze tijdens hun menstruatieperiode niet naar school. Ook spelen culturele factoren, zoals vroege huwelijken, nog steeds een rol. Er zijn al veel verbeteringen doorgevoerd, waardoor meer meisjes naar school gaan en deze ook afmaken. Zoals de bouw van aparte toiletten en aanbod van hygiëne- en maandverbandspullen op school. School biedt meisjes de kans om armoede te doorbreken en een betere toekomst op te bouwen. Daarom is het belangrijk om te blijven investeren in onderwijs.

Gazaanse kinderen leren spelenderwijs over gevaren niet-ontplofte munitie

Naast het uitdelen van schoon drinkwater, voedselpakketten en medische hulp aan de mensen in Gaza, geven onze partnerorganisaties Dan Church Aid en Ma'an voorlichting over niet-ontplofte munitie. Her en der verspreid liggen duizenden explosieve oorlogsresten. Mensen die terugkeren naar hun huizen, gaan graven naar slachtoffers en spullen. Vooral kinderen kunnen de oorlogsresten aanzien voor speelgoed. Op centrale plaatsen hangen posters met voorbeelden van munitie. Er zijn speciale voorlichtingssessies in spelvorm voor kinderen. 11.000 mensen en kinderen in Gaza zijn zich al bewust van de levensgevaarlijke situatie die explosieve oorlogsresten met zich meebrengen. Hopelijk voorkomt dit slachtoffers.

Noodhulp voor Myanmar

Op vrijdag 28 maart is Myanmar getroffen door de een van de zwaarste aardbevingen in jaren. Het epicentrum van de beving lag in de buurt van Mandalay, een zeer dichtbevolkt gebied. Deze op een na grootste stad van het land heeft alleen al 1,5 miljoen inwoners. De schade is dan ook enorm. Omdat veel mensen dakloos zijn en nu op straat leven, is er grote behoefte aan water, openbare toiletten en tijdelijk onderdak. Cordaid werkt al in Myanmar en kon daarom vrij snel na de ramp overgaan tot het bieden van hulp aan zoveel mogelijk slachtoffers. ■

Cordaid ondersteunt in fragiele landen boeren en hun bedrijven op weg naar voedselzekerheid voor zichzelf en voor de gemeenschap. Voor voedselzekerheid is een goed functionerende voedselketen van grond tot mond essentieel. Boeren staan aan de basis daarvan. Na de oogst legt het voedsel een route af langs voedselverwerkers, via handelaren naar de consument.

→ Van grond

PRODUCEREN

VERWERKEN

DIT DOET CORDAID SAMEN MET ORGANISATIES, BEDRIJVEN EN OVERHEDEN TER PLAATSE OM DE VOEDSELKETEN TE VERSTERKEN

+/- 33 miljoen
kleine boeren-
bedrijven in Afrika
zorgen voor onge-
veer 70% van de
voedselvoorziening
op het continent

1

Levering van productiemiddelen voor boeren, zoals zaden, meststoffen, en werktuigen.

2

Delen van technische en zakelijke kennis om voldoende en voedzaam voedsel te produceren.

3

Het mogelijk maken van opslag, vervoer en marketing van het product.

4

Samen met financiële instellingen verzekeringen en adviezen.

5

Ondersteuning aan boeren bij het bestendige landbouw.

tot mond →

VERHANDELEN

CONSUMEREN

zorgen voor leningen,

omschakelen naar klimaat-

6
Bevorderen van gebruik van SMS en mobiele apps, zodat boeren actuele informatie hebben over het weer en marktprijzen.

7
Extra aandacht aan vrouwen en jongeren.

8
Lobby voor een gunstig overheidsbeleid voor boeren en producenten.

Meer dan de helft van de bevolking op het Afrikaanse continent werkt in de landbouw

Grootste uitdagingen voedselzekerheid

- Klimaatverandering
- Ongelijkheid
- Prijs voedszaam eten
- Oorlog en geweld

5 landen

met de hoogste voedseltekorten:

- Haïti
- Soedan
- Mali
- Zuid-Soedan
- Bezette Palestijnse gebieden

Meer inkomsten voor ruim 10.000 Afghaanse vrouwen

In de Afghaanse provincie Logar vergroot Cordaid de zelfredzaamheid van boerengezinnen die vechten tegen honger als gevolg van conflict, armoede en klimaatverandering. Dat doen we met steun van de Nationale Postcode Loterij. Zo'n twintigduizend boerinnen en boeren krijgen zaden, gereedschap, pluimvee en trainingen. Ook alleenstaande moeders slagen er zo beter in het hoofd boven water te houden.

Narges Osman, hulpverlener
van Cordaid in Afghanistan

'Hulp geeft een sprankje hoop'

'Veel vrouwen op het Afghaanse platteland staan er alleen voor. Ze verloren hun man door oorlog of ziekte. Hun eerste zorg is te voorzien in de basisbehoeften van hun kinderen. Maar het werk op het land, waar nagenoeg iedereen van leeft, is steeds moeilijker door overstromingen en extreme droogte. Hun inkomen wordt kleiner, de honger neemt toe.

Recente Taliban-wetten maken het voor vrouwen nóg moeilijker dan voorheen. Ze zijn aan huis gekluisterd. Om buitenshuis te werken hebben ze begeleiding nodig van een zoon of ander mannelijk familielid. Vroeger waren deze beperkingen er ook, maar ze waren cultureel en je kon ervoor kiezen om ze in de wind te slaan. Nu zijn het wetten. Het was voor ons, vrouwelijke hulpverleners, een grote uitdaging om ons werk te doen. Ook ik kon enkel onder mannelijke begeleiding het

veldwerk doen. Je moet constant op je hoede zijn. Steeds zoeken naar mogelijkheden om als vrouwen, met vrouwen en voor vrouwen, dingen voor elkaar te krijgen. Het is ons gelukt.

De tienduizend vrouwen die we hebben geholpen, onder wie veel weduwen, konden en kunnen in korte tijd hun inkomsten vergroten. Ze hoeven zich minder het hoofd te breken over de honger van hun kinderen. Afghanen, en zeker Afghaanse vrouwen, zijn de hoop een beetje kwijt. De internationale steun neemt af, maar de crisis niet. Hulp zoals die in Logar geeft meer dan alleen economisch perspectief. Het geeft een gevoel van niet alleen te zijn. Een sprankje hoop. Intussen doen wij, vrouwelijke Afghaanse hulpverleners, alles om geestelijk gezond te blijven. Humor helpt, net als anderen helpen. En de wetenschap dat deze storm, deze donkere tijd, ooit voorbij zal gaan.'

Marieke Rodenhuis, hoofd Goede Doelen
van de Nationale Postcode Loterij

'Waardevol dat met name Afghaanse vrouwen het beter krijgen'

'Cordaid is voor ons al jarenlang een belangrijke partner. Dankzij onze deelnemers kunnen wij bijdragen aan het werk van Cordaid met een jaarlijkse som van ruim vier miljoen euro. Naast deze steun bieden we partners de mogelijkheid een extra bijdrage te vragen. Bijvoorbeeld voor een urgent project dat ze niet gefinancierd krijgen.

De landbouwnoodhulp voor boerengezinnen in Afghanistan, en vooral de vrouwen, verdiende wat ons betrof zo'n extra bijdrage. De humanitaire nood is enorm. Er gaat veel aandacht naar de politieke situatie in het land.

Mogelijk gemaakt door

Maar structurele problemen zoals voedselonzekerheid en extreme armoede blijven onderbelicht, zeker sinds de machtsovername door de Taliban. Al jaren pakt Cordaid die problemen aan, samen met lokale gemeenschappen. Daardoor kunnen ook in moeilijke omstandigheden mensen in nood bereikt worden. Dat met name Afghaanse vrouwen het hierdoor beter krijgen, vind ik heel waardevol. De klimaatverandering en de economische crisis raken hen al het hardst. Dat hun rechten en vrijheden nu extreem worden beperkt, maakt het nog vele malen lastiger. Helemaal voor alleenstaande vrouwen. ■

Afghanistan

42 miljoen
inwoners

23 miljoen
mensen in
humanitaire nood

Provincie Logar

450.000
inwoners

90%
werkt in de landbouw-
en veeteeltsector

300-400 m²
gemiddeld grondbezit

Hulp in Logar

Bereik

21.000 boerinnen
en boeren en hun
gezinnen, onder wie
10.920 vrouwen

Steun

voedselpakketten,
zaaizaad, kippen,
gereedschap, landbouw-
en moestuintraining

MEER WETEN

over de inzet van
vrouwen in Afghani-
stan? Kom op 19 juni
naar de filmavond in
Den Haag. Zie pagina
23 voor aanmelden.

Pastoor Ihor Kozankevych met een foto van de renovatie van het opvanghuis dat hulp biedt aan oorlogsslachtoffers

CARITAS OEKRAÏNE HELPT VETERANEN
OMGAAN MET EXTREME TRAUMA'S

Terug van het front, maar nog altijd ver van huis

Oorlogsslachtoffers vinden steun in het Nazareth centrum, waar medewerkers en vrijwilligers dag en nacht voor hen klaar staan. 'Hier leer ik met mijn trauma's om te gaan.'

Vol trots laat pastoor Ihor Kozankevych de foto's zien van de renovatie van het Nazareth centrum. Het hoofd van de lokale Caritas-organisatie heeft samen met een groep vrijwilligers een vervallen militair complex uit de Sovjet-tijd verbouwd tot een toevluchtsoord voor ontheemde families, ouderen, ernstig zieken en oorlogsveteranen. Op het terrein in de besneeuwde bossen buiten de West-Oekraïense stad Drohobytj, bevinden zich nu woonruimtes, een medisch centrum, een restaurant, een kerk, paardenstallen, een kinderdagverblijf en diverse plekken waar de bewoners kunnen deelnemen aan groepsactiviteiten.

Zo'n veertig medewerkers en vrijwilligers zijn hier dag en nacht in touw om 140 mensen die hard zijn getroffen door de gevolgen van de oorlog, te ondersteunen. Cordaid financiert de activiteiten van zusterorganisatie Caritas in Drohobytj en tal van andere steden in het land met een deel van de opbrengst van de Giro555-actie voor Oekraïne in 2022.

Raketaanval

In een van de grotere ruimtes in het hoofdgebouw neemt de pastoor plaats tussen tien mannen in een vierkante opstelling. Hun leeftijden variëren van 20 tot 50 jaar, maar één ding hebben ze allemaal gemeen: een vermoeide houding en droevige blik.

Een raketaanval op een energiecentrale in de buurt heeft de elektriciteitsvoorziening uitgeschakeld, maar de ronkende generator (geleverd door Cordaid) achter het gebouw zorgt binnen voor voldoende licht en warmte. De vriende-

Van rechts naar links: Volodymyr, Oleksandr en Yaroslav

FOTOGRAFIE MICKAEL FRANCI

lijke kerkvader maant de veteranen hun verhaal te delen met de bezoekers uit Nederland.

Volodymyr houdt zijn armen stevig over elkaar en staart ernstig de ruimte in. Zodra hij aan de beurt is, begint zijn hele lichaam hevig te trillen. 'Achtien jaar heb ik gediend', zegt hij nauwelijks verstaanbaar. 'Waarvan ik er dertien heb gevochten aan het front. Ook in het buitenland. Irak bijvoorbeeld.'

Shellshock

Dit is trauma in zijn meest extreme, fysieke vorm. Ook wel *shellshock* genoemd, een term uit de Eerste Wereldoorlog. Waar de demonen uit het verleden vaak tekeergaan in het hoofd, goed verborgen voor zelfs de meest directe omgeving, uit de posttraumatische stressstoornis van Volodymyr zich via al zijn ledematen.

'In het ziekenhuis dacht ik: kan ik überhaupt wel verder leven?'

Zijn stem schokt even hevig als zijn handen als hij vertelt over zijn recentste ervaringen in het oosten van Oekraïne. 'Ik ben vier keer gewond geraakt. De laatste keer was ik verlamd. In het ziekenhuis dacht ik: kan ik überhaupt wel verder leven? Ik wist het niet meer.' Vanwege zijn verwondingen moest Volodymyr het front achter zich laten om op krachten te komen in de relatieve rust in het westen van het land. Maar dit bleek al snel een onmogelijke opgave. 'Ik begon drugs te gebruiken. Ik werd ondraaglijk en hopeloos. Mijn zus bracht me naar het Caritas-centrum.

Links: Roman, hij vocht een jaar in het oosten

Rechts: Nazar, hij raakte twee keer gewond

'Als je vecht in een oorlog, leef je in een andere realiteit'

Ze dacht: "daar kan hij in ieder geval rustig sterven." Dat was de hoop die zij nog voor mij had. Ik kon niet meer praten; alleen nog maar vloeken. Ik bleek ook een beroerte te hebben gehad. De artsen gaven me nog twee weken te leven.'

Andere realiteit

Tegenover Volodymyr zit de 27-jarige Roman onderuitgezakt op een bank. Een jaar heeft hij gevochten in het oosten, relatief kort in vergelijking met enkele van zijn lotgenoten in de zaal. Toch raakte ook Romans leven in die periode volledig ontregeld.

'Als je vecht in een oorlog, dan leef je in een andere realiteit', vertelt hij. 'Eenmaal thuis kun je je niet meer identificeren met die werkelijkheid en de mensen om je heen. Ik raakte zwaar verslaafd. Nooit eerder heb ik zo'n totale hopeloosheid ervaren. Ik zag geen uitweg. Ik voelde mijn leven wegglijden.'

Vrienden en familieleden probeerden van alles om Roman uit zijn dal te trekken. Tevergeefs. 'Ik was onbereikbaar. Maar op een dag vroeg mijn moeder me om mee te gaan naar de kerk. Ik ging, uit respect voor haar. Daar ontmoette ik de mensen van Caritas. Ze namen me bij de hand en hebben mij naar een andere weg geleid. Ik had dit nooit alleen gekund. Hier leer ik met mijn trauma's om te gaan en hoe ik weer kan leven.'

Terugkerende lijdensweg

Net als Roman meldde ook de toen 26-jarige Nazar zich in eerste instantie met volle overtuiging en strijdvaardigheid aan voor het leger. Hij werd naar Donetsk gestuurd om daar de frontlinie te verdedigen. 'We kwamen bij een rivier en de Russen stonden aan de andere kant', vertelt hij bijna fluisterend. 'Ik raakte gewond tijdens de beschietingen en werd naar een ziekenhuis in Dnipro gebracht. Nadat ik terugkwam aan het front, raakte ik gelijk weer gewond. Toen kon ik niet meer blijven.'

Om weer enigszins te kunnen functioneren, kreeg Nazar medicatie voorgeschreven door een psychiater. Het hielp weinig. Vooral de nachten bleken een terugkerende lijdensweg. 'In mijn dromen was ik nog steeds daar. Elke nacht. Nadat ik doorhad dat de pillen niet werkten, begon ik veel te drinken. De kinderen huilden voortdurend. Ik kreeg ruzie met mijn vrouw en ze gooide me het huis uit. Ik heb een tijdje bij mijn broer gewoond voordat ik uiteindelijk hier in centrum kwam.'

Nazar kijkt vlug naar pastoor Ihor naast hem op de bank, die zijn verlegen blik beantwoordt met een brede glimlach. 'Ik ben hier nu zeven maanden en drink geen druppel alcohol meer', zegt Nazar fier.

Ieder dag dat de oorlog in Oekraïne voortduurt, groeien de trauma's in een samenleving die al op talloze manieren is ontwricht. Mensen die getuige zijn geweest van onvoorstelbare gruweligheden, of daar zelf slachtoffer van zijn, hebben steun nodig om weer verbinding te vinden met de maatschappij; om weer van het leven te kunnen genieten en een menswaardig bestaan te lijden. Initiatieven als die van Caritas in Drohobytz zullen nog jaren nodig zijn in Oekraïne, ook nadat de strijd is gestaakt. ■

CIJFERS

Sinds de annexatie van de Krim door Rusland in 2014 en de grootschalige invasie in 2022 zijn meer dan **1 miljoen** Oekraïners actief in het leger.

88% is man

12% is vrouw

Het aantal veteranen groeit snel: volgens onofficiële schattingen ligt het aantal gewonde en gedemobiliseerde Oekraïense militairen tussen de **100.000 en 120.000**

70% van de veteranen weet niet waar zij steun kunnen vinden bij terugkomst.

Eind 2024 waren er **3,7 miljoen** mensen ontheemd in Oekraïne, terwijl nog eens **6 miljoen** mensen hun toevlucht in het buitenland zochten.

Sinds het begin van de oorlog heeft Caritas Oekraïne bijna **5 miljoen** mensen geholpen.

BRON: RAPPORT 'THE HARD RETURN: MITIGATING ORGANIZED CRIME RISKS AMONG VETERANS IN UKRAINE'

‘Ik wil de reden zijn van de glimlach op iemands gezicht’

Het geweld in Gaza gaat door. Meer dan 50.000 mensen zijn omgekomen en naar schatting zijn 1,9 miljoen mensen – 90% van de bevolking – op de vlucht. Hala is vrijwilliger in het Al Nuseirat vluchtelingenkamp in Centraal-Gaza. Ze vertelt hoe ze ondanks de angst en onzekerheid kracht vindt om mensen te helpen.

Hala, ruim een jaar geleden nog een tevreden studente, heeft al tien keer moeten vluchten voor het geweld. Nu verblijft zij met duizenden lotgenoten in het Al Nuseirat vluchtelingenkamp in Centraal-Gaza waar zij hun dagen slijten in angst en grote onzekerheid.

‘Voor de oorlog was mijn leven stabiel en comfortabel’, vertelt Hala. ‘Mijn familie leidde een normaal, gelukkig bestaan. Maar nu is alles anders. Deze oorlog heeft ons zoveel leed gebracht. Door de bombardementen ben ik meerdere keren in gevaar geweest en heb ik veel dierbaren verloren. Waarom? Waarvoor?’

Toch vindt Hala de kracht om als vrijwilliger bij Caritas Jerusalem anderen te helpen. ‘De omstandigheden in het kamp zijn ontzettend zwaar, zeker met

die hitte. Ik help met het uitdelen van water. Daarnaast vinden we het belangrijk om de kinderen in het kamp wat plezier te brengen. Ik wil de reden zijn van de glimlach op iemands gezicht, vreugde brengen en mensen moed geven. Ook al heeft de oorlog alles op zijn kop gezet, ik wil blijven helpen waar ik kan.’ Hala hoopt dat de oorlog snel eindigt. ‘Deze oorlog heeft ons onderwijs, onze ambities en onze dromen verwoest. We proberen ons staande te houden, maar dit duurt nu al meer dan een jaar. Daarom moeten we ons bezighouden door anderen te helpen.’ ■

Lees meer verhalen
van vrijwilligers op:
cordaid.nl/vrijwilligergaza
of scan de QR code.

Pleidooi

‘Nu is niet de tijd voor moedeloosheid’

Bestuurder en voormalig politica Kathleen Ferrier huivert voor de machtspolitiek van antidemocraten, maar ziet ook een uitweg: samenwerking. Over geografische, culturele, religieuze, sociale grenzen heen.

Juni 2016. De Britten kiezen met nipte meerderheid om de EU te verlaten. Brexit. Ik woon en werk op dat moment in Hongkong. Een Britse collega en ik kijken elkaar aan en weten “de wereld is veranderd”. De tijd dat weldenkende mensen het laatste woord hadden, is voorbij.

Iets later wint Trump, voor het eerst, de Amerikaanse presidentsverkiezingen. Wederom ongeloof. Het onmogelijke blijkt mogelijk.

De ineenstorting van de naoorlogse wereldorde die we nu zien, waarin antidemocraten en demagogen ongestraft en ongeremd de internationale rechtsorde aan hun laars lappen en alle samenlevingsprincipes moedwillig schenden, komt niet uit het niets. Wat Poetin nu doet, begon niet drie jaar geleden, niet elf jaar geleden in de Krim, maar al in 2008 in Georgië. De genocide in Gaza heeft een lange voorgeschiedenis. Trumps agressieve isolationisme, zijn terugtrekking uit internationale akkoorden, zijn handelsoorlogen, zijn ruilhandel met Poetin en het buitenspel zetten van Zelensky, hadden we kunnen zien aankomen. De wereldorde kantelt al een tijd. En slaat nu om.

Natuurlijk vind ik dit een huiveringwekkende tijd. Maar mijn zorg krijgt niet de bovenhand. Want wat we meemaken is een stuip trekking. Een laatste fase van een machtspolitiek die voortkomt uit een gebrek aan nieuwsgierigheid. Uit een obsessie met ‘ik’ en een afkeer van ‘wij’. En een stuip trekking, hoe verwoestend ook, luidt ook een einde in.

Kennelijk hebben we deze tijd nodig om te beseffen dat we op de verkeerde weg zaten. Dat wij, democraten, ons in slaap hebben laten sussen. Deze gure tijden, en het

wordt nog erger, laten ons geen opties. We kunnen niet langer zwijgen. Nu is niet de tijd voor moedeloosheid. Meer dan ooit staat ons maar één ding te doen. Samenwerken. Over geografische, culturele, religieuze, sociale grenzen heen. Over onze schaduw heen springen en elkaar de hand reiken. Precies het tegengestelde van de “eigen land en eigen volk eerst”-obsessie die een groot deel van de wereld in de greep houdt.

Iedereen in Nederland en daarbuiten die staat voor de rechten en vrijheden zoals die verankerd zijn in onze Nederlandse grondwet, iedereen die staat voor internationaal recht, iedereen die staat voor solidariteit, voor betrokkenheid bij de ander en voor empathie, zou ik twee dingen willen zeggen: zoek elkaar op en laat van je horen. Niet morgen, niet straks, nu.

In de mondiale beweging die zich keert tegen de gewelddadige narcistische politiek is internationale samenwerking met landen in het mondiale Zuiden een cruciaal element. Niet door naar die landen te kijken als oorden die ons nodig hebben of waar iets te halen valt, maar als medestanders op het wereldtoneel. Samen kunnen wij ons manifesteren, positioneren en wapenen tegen de furie van autocraten. Ons heil ligt niet langer in samenwerken met of buigen voor de Verenigde Staten. Dat moet elk weldenkend mens nu toch wel duidelijk zijn. Latijns-Amerikaanse, Afrikaanse, Aziatische landen, al die landen die in dat naoorlogse neoliberale bestel, tot op de dag van vandaag, als ‘derdewereldlanden’ werden behandeld en uitgebuit, moeten we nu eindelijk eens als gelijkwaardige spelers gaan behandelen. Samenwerkingspartners. Partners.

Deze gure tijden zijn ook een kans. We worden gedwongen, in de puinhoop van de democratie die nu wordt

*‘Samen
kunnen wij ons
manifesteren,
positioneren en
wapenen tegen
de furie van
autocraten’*

FOTOGRAFIE A. VAN DER MEER

aangericht, de wereld weer op te bouwen. Het oude stort in, aan ons om het nieuwe te maken. En dat nieuwe is al aan het ontstaan. Jonge mensen staan op, verzetten zich, organiseren zich. Van Hongkong tot Latijns-Amerika. Zelfs in Amerika, waar rechtgeaarde burgers in verzet gaan. Ze gaan de bak in, soms, ze laten het leven, soms. Maar ze geven niet op.

Laat die kracht, van mensen die vechten voor een leefbare, vrije en eerlijke wereld, juist in deze gure tijden, de basis zijn waarop nieuwe gemeenschappen, lokaal, nationaal en mondiaal, worden gebouwd. Met burgerberaden en andere representatieve bestuursvormen. Van onderop. En zij aan zij met landen uit het mondiale Zuiden. In solidariteit.' ■

De Toegift

Welk ideaal wilt u nalaten?

Als u een ideaal wilt laten voortleven, is het zinvol tijdig over uw toegift na te denken. Corinda de Wit (52) reisde in 2019 met Cordaid naar een vluchtelingenkamp in Noord-Oeganda. Sinds deze reis denkt ze erover na Cordaid in haar testament op te nemen.

Hoe kwam je terecht in dit vluchtelingenkamp in Noord-Oeganda? En wat trof je daar aan?

'Ik deed mee met een prijsvraagactie van Cordaid en won deze. Samen met een vriendin reisde ik vervolgens naar een vluchtelingenkamp in Noord-Oeganda, waar Cordaid mensen helpt die de oorlog in buurland Zuid-Soedan zijn ontvlucht. Dat kamp is zo ontstellend groot. Het is meer een stad, voornamelijk bevolkt door vrouwen en wezen die vreselijke dingen hebben meegemaakt. Cordaid heeft daar grote watervoorzieningen aangelegd. Dat was hard nodig. Water is zo essentieel. Ook voor zaken waar wij ons geen voorstelling van kunnen maken. Meisjes gingen vaak niet naar school tijdens hun menstruatieperiode. Dankzij Cordaid zijn er aparte toiletten voor meisjes gekomen, waar ze zich kunnen verzorgen. Ze hoeven nu geen lessen meer te missen.'

Was je op dat moment al bekend met het werk van Cordaid en de situatie in Oeganda?

'Eerlijk gezegd, niet echt. Ik wist weinig van ontwikkelingslanden. Ik ben een keer in Zuid-Afrika geweest,

maar dat was een luxereis. Ik wist dus ook niet wat er in Oeganda speelde. Voor de reis ben ik me daarin gaan verdiepen.'

Tijdens die reis kreeg je de opdracht een vlog te maken en antwoord te geven op de vraag of ontwikkelingshulp zin heeft. Wat is daarop je antwoord nu?

'Ik dacht erover zoals veel mensen in Nederland. Ik gaf incidenteel, als er een grote ramp had plaatsgevonden

bijvoorbeeld. Ik heb nu met eigen ogen kunnen zien hoe oneerlijk het is verdeeld in de wereld en hoe bepalend het is waar je wiegje toevallig staat. Wij in het rijke Westen kunnen een verschil maken door iets van die rijkdom te delen. Dus ja, het heeft zeker zin.'

Wat heeft deze reis betekend voor hoe je tegen het onderwerp nalatenschap aankijkt?

'Ik kwam in Oeganda op een gegeven moment naast een jongen te zitten met een oud voetbalshirtje aan. Ik vroeg hem of hij van voetbal hield. Nou, daar was hij helemaal weg van, trots vertelde hij me dat hij later profvoetballer wilde worden. Toen knapte er iets in me. Ik hield me groot, maar pinkte 's nachts in bed een traantje weg. Ik heb zelf twee voetballende zonen. Overal in de wereld hebben kinderen dezelfde dromen, maar totaal niet dezelfde kansen. Wij kunnen het verschil voor hen maken door te delen. Natuurlijk wil ik mijn zoons en partner goed verzorgd achterlaten, maar ik wil ook iets schenken aan een goed doel zoals Cordaid, die ik een warm hart toedraag. Ik heb gezien dat geven echt helpt.' ■

Corinda de Wit

Wilt u ook bijdragen aan een betere wereld voor volgende generaties? En een bestemming kiezen die het best bij u past? Neem voor een vrijblijvend gesprek contact op met Annemiek Buitelaar, notarieel jurist bij Cordaid. Zij staat u graag te woord en is tijdens kantooruren bereikbaar via 06 -22 52 82 98 of per mail Annemiek.Buitelaar@cordaid.nl.

Uitnodiging
om meer te weten
te komen over
het werk van
Cordaid

FOTOGRAFIE TOMMY DE LANGE

Donateursdag

Dinsdag 17 juni van 11 tot 16 uur in het Textielmuseum Tilburg

Op deze regionale bijeenkomst hoor je uit eerste hand wat jouw steun betekent voor mensen in nood. Je krijgt een kijkje in de keuken van Cordaid. Collega Renata Burger zal vertellen over haar recente ervaringen in het vluchtelingenkamp in Bangladesh (zie pagina 7). En onze notarieel jurist Annemiek Buitelaar presenteert een kennissessie over het onderwerp erven en nalaten. Met nuttige tips en praktische informatie, ook interessant als je nog helemaal niet zo met dit onderwerp bezig bent. We sluiten deze dag af met een rondleiding door dit prachtige museum. Deze bijeenkomst is gratis voor donateurs en een introducee is ook welkom.

Aanmelden tot 2 juni kan via
cordaid.nl/aanmelden of scan de QR code.

Filmavond

Donderdagavond 19 juni in het Koorenhuis Den Haag

Vertoning van de indrukwekkende documentaire 'The Sharpe Edge of Peace' over vier moedige Afghaanse vrouwen, die zich inzetten als vredesonderhandelaars. Ondanks de immense uitdagingen die de Taliban opwerpt, blijven zij strijden voor hun rechten en toekomst. Na afloop is er een discussiegesprek met filmmaakster Leslie Thomas, Cordaid Afghanistan-specialist Anne Kwakkenbos en een voormalig Cordaid-collega die na de machtsovername door de Taliban in de zomer van 2021 vluchtte uit Afghanistan. We nodigen je graag uit voor deze avond die volledig in het teken staat van de veerkracht en verhalen van Afghaanse meisjes en vrouwen. De avond is gratis voor donateurs en een introducee meenemen mag zeker!

Aanmelden tot 12 juni kan via
cordaid.nl/documentaire of scan de QR code.

DE THEMA'S VAN CORDAID:

GEZONDHEIDSZORG

Iedereen heeft recht op goede basisgezondheidszorg. We werken aan betaalbare en bereikbare gezondheidszorg voor iedereen.

VOEDSEL EN INKOMEN

Wij zetten ons in voor de opbouw van duurzaam levensonderhoud en het creëren van banen.

WATER

Water is van levensbelang. In landen waar we werken, is het nog steeds hard nodig nieuwe drinkwatervoorzieningen aan te leggen.

NOODHULP

We bieden noodhulp aan mensen die getroffen zijn door rampen, met bijzondere aandacht voor de meest kwetsbaren.

KLIMAAT

In veel projecten helpen we mensen zich aan te passen aan het klimaat of om verdere klimaatverandering tegen te gaan.

VEILIGHEID EN VREDE

We zoeken met mensen, gemeenschappen en overheden naar duurzame oplossingen voor conflicten, onrechtvaardigheid en onveiligheid.

ONDERWIJS

Een kind dat onderwijs krijgt, heeft kansen voor de toekomst. Daarom investeren we in goed onderwijs voor zowel jongens als meiden.

GELIJKHEID

Niet alle mensen worden gelijk behandeld. Wij zorgen ervoor dat juist achtergestelde groepen ook participeren.

ARMOEDE-BESTRIJDING IN NL

In Nederland steunen we ook mensen die het moeilijk hebben, zoals dak- en thuislozen en mensen met schulden.

COLOFON

Zin geven is het donateursmagazine van Cordaid. Het blad verschijnt twee keer per jaar.

Adres Cordaid: Grote Marktstraat 45, 2511 BH Den Haag

Ibannummer: NL57INGB0000000934

Concept: Maters en Hermens Journalistiek

Hoofredactie: Cordaid

Tekst: Cordaid; Maters en Hermens Journalistiek

Vormgeving: Maters en Hermens Vormgeving

Drukwerk: Printman Made

Lithografie: Studio Boon

Wilt u in gesprek met ons, dan staan wij u graag te woord, ook over vragen die met het magazine te maken hebben. U kunt reageren door een mail te sturen naar info@cordaid.nl. Ook kunt u bellen met onze servicedesk, tijdens kantooruren: 070-3136233.

*'Het mooiste wat je kunt doen,
is betekenisvol zijn.'*

De spreuk

Eric van Otten is geboren tussen het deeg. Net als zijn opa, zijn vader en zijn eigen kinderen. Maar zijn wereld is groter dan de bakkerij in Enter, waar het allemaal begon. Eric kent alle kanten van het bakkersvak. Zijn Louvretaartje is een begrip. Toch knaagde er iets. 'Is dit wat ik mijn leven lang moet doen', vroeg hij zich 25 jaar geleden af. Het antwoord laat zich raden. 'Ik hoorde over een arts in Zuid-Afrika die ook een bakkerij had opgezet. Gezond en betaalbaar brood bakken, op plekken waar dat echt nodig is... Dat wilde ik doen!' Niets houdt hem tegen. Terwijl hij de bakkerij in Enter blijft runnen, zet Eric ook broodhuizen op in Zuid-Afrika en Armenië, ondergebracht in stichtingen van lokale kerken. Hij zorgt voor goede machines, deelt zijn kennis en zijn passie. Daarna nemen anderen het over. Tussendoor zet Eric met Cordaid ook een actie op om moedersterfte tegen te gaan. Massaal verkopen warme bakkers in Nederland het door Eric bedachte 'Mama Brood'. Met een deel van de opbrengst kunnen vrouwen veilig in een kliniek bevallen. Erics meest recente initiatief is de 'bake-tainer', een mini-bakkerij in een zeecontainer. Er staat er eentje in Zuid-Afrika en er is vraag uit Sierra Leone, Senegal en Oeganda. Voor zijn maatschappelijke werk krijgt Eric niets betaald. 'Wil ik niet', aldus de bakker. 'Het mooiste wat je kunt doen, is betekenisvol zijn.' Betekenis zit bij Eric diep verankerd in zijn geloof. Hoe ver zijn drijfveer hem ook voert, Eric blijft dicht bij waar hij vandaan komt, het bakkersvak. 'Het is een mooi vak. Brood is een levensvoorziening, makkelijk en met weinig te maken. Onze broodhuizen maken zo'n vierduizend broden per dag. Dat zijn letterlijk de vruchten van ons werk. Ik ga hier mee door zo lang ik leef. Of mijn kinderen dat ook zo zullen doen? Misschien. Maar die zullen sowieso betekenisvol zijn op hun manier.' ■

Meer weten? Ga naar thebreadhouse.org

